

*Bir dünyalıq
adam*

Gülşay Tahirli

* * *

Salam, ana torpaq!
Sənə dünyanın ən qırmızı şərabını gətirmişəm,
İç, iç, doyunca iç!
İç bədənimdəki qəlpələrin şərəfinə!

Sənə yeni lüğət gətirmişəm,
İçində "düşmən" kəlməsi olmayan,
Silahı, tankı, sərhədi,
Yerlisi, gəlməsi olmayan.

Sənə yarım ömür gətirmişəm
Sənin əbədi ömrünə calayıb...

Sənə o qədər dağ gətirmişəm ki,
Min Kəpəzindən,
Min Qoşqarından da böyük...

Göz yaşlarımdan mərmilər yox,
Çinarlar bitir sabaha.
Qurban olum, ana torpaq,
Günəşi şahid etmə min günaha, min aha.

Yaralarımı qoru, ana torpaq,
Bilirsən, necə dərin, dərin...
Bir mərmilik yarada
Milyon illik ahı vardır illərin.

Qoy son yara mənim olsun!
Qoy son ölüm mənim olsun!
Bütün qaranlıqları qucaqlayıram
Bir səkkizguşəli ulduzun,
Yarım ayın şərəfinə!

O, XOŞBƏXT DEYİL

Görürsən, o, xoşbəxt deyil!
Yemək yeyəndə çəngəli ilə
Oynamasından bildim.
Heç nə etdiyinin fərqi də deyil.
Bu dünyanın şimalında, cənubunda,
Qərbində, şərqində də deyil.
Nəsə özgə bir yerdədir o,

Susqunluğu ilə dünyanın
Şah damarını titrədir o!

O, xoşbəxt deyil!
Uzaqlara dalan gözlərindən bildim,
Düşünmədən dilindən tökülən sözlərindən,
Yanaqlarında çuxur açmış
Göz yaşlarının izlərindən...
Duyursanmı onu?
Dodaqlarını qapayıb
Bağırdıqca bağırır...
Səndən də, məndən də,
Tanrıdan da üzüb ümidini,
Köməyə ancaq əzraili çağırır.

O, xoşbəxt deyil!
Ayın tarixini də unudub.
Onun üçün fərqi yoxdur,
Ya şənbə, ya bazar...
Dərdlərin istirahət günü olmur,
Dərd elə dərdidir!

O, xoşbəxt deyil!
Çağırdım, cavab gəlmədi.
Heç yanında olduğumu da bilmədi.
O, elə baxır...
Hara baxırsa-baxsın,
Gördüyü ancaq qaradır.
Bəzən Allah adam yox,
Adam cildində dərd yaradır!

O, xoşbəxt deyil!
O ölüb!
İçində də ancaq torpaq var.
Adam tabutda deyil,
Tabut adamda basdırılıb.
Onsuz da dünyanın hər yeri dar ağacı,
Bilmirəm harada, haçan asdırılıb.
Onun yanında deyilən hər söz
Ölümünə bağışlanan bir fatihədir...

O, xoşbəxt deyil!
Bəs sən, Tanrı?
Sən xoşbəxtsənmi yaratdığından?!

SONRA UNUDURSAN HƏR ŞEYİ

Sonra...
Sonra unudursan hər şeyi...
Olub keçənləri,
Ölüb köçənləri...
Doğulub böyüdüyün o uçuc-sökük evi də...
Həyətdəki yamyaşıl ağac da
Yavaş-yavaş tökür yarpaqlarını,
Heç olmamış kimi
silinib gedir xəyalından...

Sonra unudursan hər şeyi...
Unudursan gecənin,
Gündüzün rəngini,
Sən ki heç tuta bilmədin
Bu dünyanın ahəngini...
Əlifbandakı hərflər ölür,
Rəqəmlər bircə-bircə düşür təqvimdən,
Boşluqların rənginə boyanmış
O doğulduğun gün də
Başqa günlər kimi sürüşür təqvimdən...

Sonra unudursan hər şeyi...
Qorxub bağırırsan güzgüdən boylanan
O yad gözlərin dəhşətindən...
Qovuşa bilmir kirpiklər də,
Donmuş göz yaşları düşər deyə.
İllərdir qoruduğun o heykəl
Ayılar, küsər deyər...

Sonra unudursan hər şeyi...
Kimdir bacın, qardaşın?
Sirdaşın, yoldaşın?
Kimsən sən?
Axı kimdir
Səni dünyaya gətirən qadın?

Sonra unudursan hər şeyi...
Qırıq-qırıq nə qalıbsa yadında,
Üçüncü adam kimi baxırsan ona da...
Qonşunun ağrısını hiss edə bildiyin qədər
Hiss edirsən özünü,
Sən çoxdan söndürmüşən
Ürəyinin yangısını, közünü...

Sonra unudursan hər şeyi...
Unudursan
Və başlayırsan yaşamağa...

HƏR ŞEY YERİNDƏDİR, FƏQƏT KİMSƏ YOX

Xəstələr düzülüb burdan o yana,
Can verən, ruh verən bir həkimsə yox...
Güzgüdən gözəllər gözə görünmür,
Hər şey yerindədir, fəqət kimsə yox...

Yollar çox, gedənlər, gələnlər hanı?
Ölümlər rəqs edir, ölənlər hanı?
Bu işin sirrini bilənlər hanı?
Hər şey yerindədir, fəqət kimsə yox...

Günəş hər gün doğur, hamı qürubda,
Nə ruh var bədəndə, nə bədən ruhda,
Fələk öz torunu yenə qurub da,
Hər şey yerindədir, fəqət kimsə yox...

Göz yaşı sel olub, gözlər görünmür,
Daim fəryad qopur, üzlər görünmür,
Bədəni neyləyim, "öz"lər görünmür,
Hər şey yerindədir, fəqət kimsə yox...

Qələm də, kağız da durub gözləyir,
Sözlər ürəklərdə yanıb közləyir,
Tanrı da dünyanı susub izləyir,
Hər şey yerindədir, fəqət kimsə yox...

***

Oyun çoxdan bitib,
Sən hələ çıxmamısan gizləndiyin yerdən...
On nədir, yüz nədir,
Minlər, milyonlar saydı bu dünya,
Barı bircə dəfə
Əlini divara vurub gedəydin,
Göylərə nə var axı,
Bizim durduğumuz yerdə durub gedəydin.

Neçə qədəh boşaltdıq,
Şərabı suya çevirdi göz yaşımız,
Ayıq olduq, gəlmədin,

Sərxoş olduq, gəlmədin.
Milyon illərdir gözünü yumub
Üzü divara dayanıb bu dünya
Və "Mən tapacağam" deyib
Boşluqlara səpələnmiş adamlar...

Gördük səndən haray yoxdu,
Gözümüzü bağlayıb
taxdıq ürəyin eynəyini,
Ruhunu axtardıq, Tanrı!
Səndən göz yox, baxış istədik,
Baxardın bir bu ac qalanlara,
Bircə baxışına möhtac qalanlara...
Yalanlara...
Dolanlara...
Dar-dolanbac dalanlara...

Bu nə oyundur, Tanrı?
Belə də gizlənqaç olar?
Bədəninini bildik,
Ruhunu niyə gizlətdin?
Duyğu orqanlarını görməsək də olar,
Duyğunu niyə gizlətdin?

Biz gözlədik
Düşüb bir görünməzin izsizliyinə...
Dözdük illərlə "Gəl" dediyimizin səssizliyinə...
Gəlmədin...
"Yalançının evi yandı,
Heç kim inanmadı"...
Özünü yox kimi aparma, Tanrı!

***

Çiçək tikan açır yar bağçasında,
Bağça yarındırsa, nə gül, nə tikan?
Nə vaxt nə istəsən, nəyi soruşsan,
Dərd-sər verəcəkdir hər qapı-dükən.

Hələ də sualsan illərdən mənə,
Hələ bilmədiyim, gör, nələrin var.
Sən ən tanıdığım, ən doğma adam,
Sənin də görünməz iynələrin var.

Bu səssiz-sədasız göy qurşağının
İldırımlar çaxar, yanar içində.
Ay dönər, il keçər, baxıb görərsən,
Bir az da əğyar var hər yar içində.